

SK

14/12/23 – 14/02/24

Kurátori*ky:

Jen Kratochvíl / Tjaša Pogačar

Jelisaveta Rapaic

A HALL

A

V

A

L

S

I

T

A

R

B

E

L

L

A

H

T

S

N

U

K

...and they lived...

björnsonova & Tamara Antonijević, Lucia Kvočáková, Lucie Mičíková, Nik Timková, Zuzana Žabková / András Cséfalvay
Katrina Daschner / Gideon Horváth / Tina Hrevušová
Valentýna Janů / Teuta Jonuzi & Daria Lytvynenko
Ursula Mayer / Isadora Neves Marques / Wendelien van Oldenborgh / Gregor Petrikovič / Agnieszka Polska
Maruša Sagadin / Selma Selman / Natália Sýkorová / Ezra Šimek / Transformella (fed and cared for by JP Raether)

... hoci nemôžeme s istotou povedať, či to bolo šťastne až naveky alebo nie. Život je cesta, hovorí kliše staršie ako kapitalizmus (alebo večná pravda, z ktorej práve kapitalizmus kliše urobil), a taká je aj táto výstava. Cesta bohatstvami rozprávania príbehov a ich nekonečnými možnosťami. Jeho moc ovplyvňovať duševné rozpoloženie, presvedčiť ľudí, aby vytvárali a pretvárali históriu, alebo niekoho uspať. Naše časy sa zvykli nazývať éra postpravdy. Niektorí však začali pochybovať, či vôbec niekedy nejaká pravda existovala. A tak nám kvantoví fyzici a komiksoví hrdinovia priniesli multiverzum, v ktorom sa môžeme úplne stratiť (alebo to bolo naopak?). Žijeme vedľa seba, a predsa často v paralelných priestoroch. A tak sa táto medzinárodná skupinová výstava ponúka ako javisko, ako divadlo pre príbehy, ktoré sa môžu rozvíjať, odohrať, opakovať, predvídať a prežívať. Na konci týchto rozmanitých králičích dier nie sú žiadne odpovede, ani tam nikdy neboli. Je v nich len práca, individuálna vnútorná práca, kolektívna reflexívna práca a práca vo všeobecnosti, ktorá možno povedie k uzdraveniu.

***

V časoch núdze sa techniky menia na nástroje, zbrane a lieky. Obranné mechanizmy sa rodia zo samotnej túžby človeka existovať, uzdravovať sa, prekonávať nepriazeň osudu rebelovaním, alebo sa ukolišať do pokojného stavu prijatia. Príbehy staršie ako sám čas sa opakujú a transformujú, prispôbujú potrebám veštcov, guruov, politických lídrov, opatrovateľov a poslucháčov, ponúkajú rôzne skutočnosti, obavy, odvahu, ponaučenia a nádeje.

Zdá sa, že existujeme v stave neustálej potreby mýtov, klebiet, hrdiniek a zloduchov, pričom jedny odsudzujeme a druhé oslavujeme. Osud týchto protagonistov a interpretácia ich príbehov podlieha neustálym zmenám, ktoré občas vedú k empatickejšim postupom a inokedy k škodlivejším. Kedysi strašidelné čarodejnice odsúdené na upálenie sa menia na múdre liečiteľky a postavy dodávajúce silu, pričom čarovné legendy o vzniku miest sa môžu stať základom pre ospravedlnenie a realizáciu imperialistických praktík. Kto, pre koho a na aký účel rozpráva príbehy, neustále podlieha privlastňovaniu. V systéme, o ktorom sa hovorí, že je založený na racionálnom myslení, sice môžeme príbehy odmietnuť, ale nemožno si nevšimnúť, koľko zdanlivej racionality sa zakladá na súbore domnienok a legend.

Ak je rozprávanie príbehov metódou vyhradenou pre disidentov, bláznov, snílkov a deti, aké metódy používa racionálny človek? A v čom spočíva jeho skutočný potenciál? Hranicu medzi skutočným a falošným často určujú vlastné schopnosti človeka, akési placebo. Niekde v tomto chaose existuje útočisko, kde sa môže odomknúť určitá liečivá sila alebo prinajmenšom sila zvládania problémov, aby poskytla útechu pre prípad potreby. Takú, ktorá prúdi prostredníctvom tarotových kariet a astrológie, alebo sa aktivuje hraním rolí, budovania sveta, ťahania, špekulácie, ponorenia sa do rozšírených realít, zmeny stavov a mnohých ďalších...

Táto výstava sa snaží ukázať niekoľko príkladov rozprávania, ktoré sa využíva ako zbraň v boji proti nespravodlivosti, nástroj na vytváranie nových svetov a liek, ktorý pomáha vyrovnať sa s tou existujúcou. Fyzický priestor výstavy slúži zároveň ako modulárna scéna, ktorá sa mení na hniezdo performancií a intervencií, pravidelne nadobúdajúcich fyzickú formu a umožňujúcich vznik rôznych príbehov. Tieto sporadické udalosti v mnohých ohľadoch spochybnia príbehy, ktoré počúvame, a poskytnú potenciálne rôzne pochopenia týkajúce sa okrem iného triedy, klímy, intimity, zdravotnej starostlivosti a krehkosti. Preto aj samotný charakter výstavy spadá do rovnakého radu, neustále sa vyvíja a ponúka zmenu zápletky, krajiny a protagonistov s cieľom udržať stav nevyhnutnej špekulácie a likvidity.

JR

***

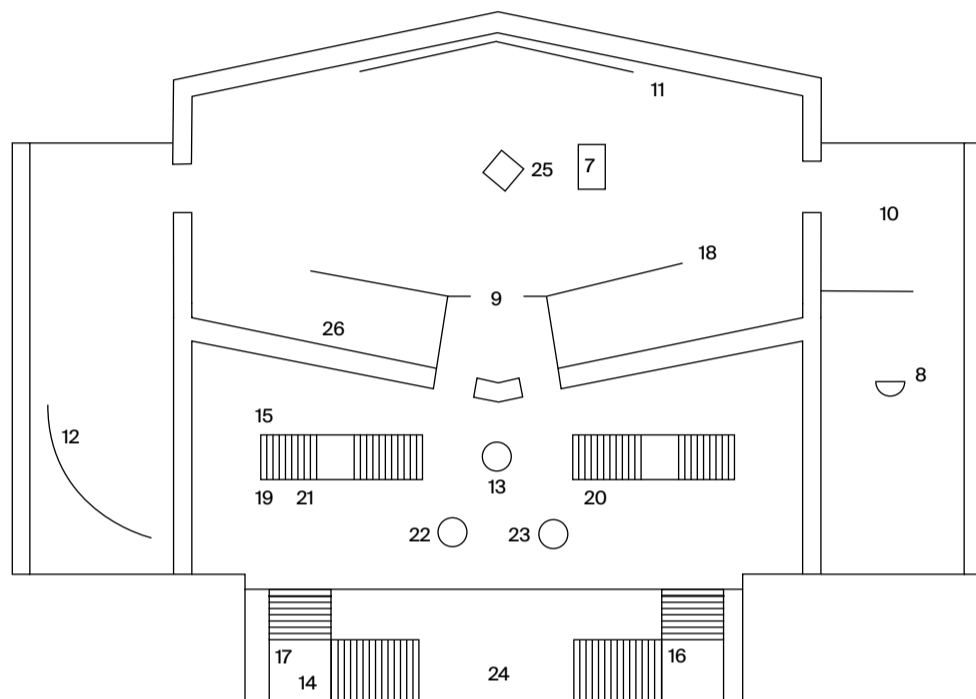
Niekde vo svete za zrkadlom máme možno všetci svojich dvojníkov, píše autorka, politická analytička a sociálna aktivistka Naomi Klein vo svojej novej knihe *Doppelgänger* (Dvojník). Ide o zrkadlové obrazy našich politických presvedčení. Naomi Klein sa podrobne venuje svojej vlastnej dvojníčke, Naomi Wolf, s ktorou si ju často mylija. Hoci ich tvorba a politické vedomie mali podobné korene, mohli viesť k rovnakým alebo analogickým výsledkom. V istom okamihu života však začali prijímať rozhodnutia a vydali sa smermi, ktoré ich od seba maximálne vzdialili. Zatiaľ čo Naomi Klein kritizuje neskorý kapitalizmus a korporátnu globalizáciu, obhajuje organizovanú prácu a vyznáva ekofeministické zmýšľanie, Naomi Wolf sa stala otvorenou konšpiračnou teoretičkou, spolupracuje s bývalým Trumpovým hlavným stratégom Stevom Bannonom a bývalým miláčikom Fox News Tuckerom Carlsonom a popiera všetko od klimatických zmien až po covid-19. Obidve sú stále vysoko uznávané vo svojich kruhoch, ich diela rezonujú na opačných stranách zrkadla. Ponúka sa otázka: ako sme sa dostali do bodu dejín, kde protichodné pozície existujú vedľa seba, v neustálom boji, a napriek tomu prekvitajú. Niet divu, že populárna kultúra sa v posledných rokoch doslova vrhla na myšlienku paralelných vesmírov, roztrieštených do nekonečného prúdu možností, variácií, permutácií multiverza; životov takých vzdialených alebo takých blízkych, ale úplne odlišných. Mnoho teoretikov obviňuje pandémiu z výbuchu príbehov „čo keby“... Čo keby vlády krajín sveta prijali iné rozhodnutia a nasmerovali nás na inú cestu? Čo keby sa hrozba zachytila skôr alebo priamo pri koreni a nikdy by žiadna svetová pandémia neprepukla? Čo keby sa vlády namiesto toho, aby nútili ľudí vrátiť sa čo najskôr do práce, zamerali na rozvoj spravodlivejších zdravotníckych systémov a nových podporných štruktúr pre pracovníkov v celom spektre? Čo keby, čo keby. S roztriešteným zrkadlom možností, výsledkov a pohľadov na svet je stále ťažšie udržať demokraciu ako systém. Zrazu sa celá komplikovanosť násilne zúžila na všeobecne prijateľné politické pozície. To viedlo priamo k rastúcemu radikalizmu a v konečnom dôsledku sme nútení voliť menšie zlo namiesto kandidáta, ktorého si skutočne vyberáme. Dialóg je často nemožný, pretože priepasť medzi odlišnými pozíciami je

jednoducho príliš veľká na to, aby sa dala prekonať. Ale čím sa také diametrálne odlišné reality udržiavajú na mieste? Čo im umožňuje rásť a prekvitať? Čo ich drží pokope? Trúfam si povedať, že je to sila rozprávania príbehov. Ide o schopnosť obaliť vieru do takého prepracovaného príbehu, že sa zrazu stane „pravdou“. A keďže príbehy sú také protirečivé, a predsa súbežné, zrazu sa zdá, že ak sa niekedy zmieria, nebude možné posudzovať jeden príbeh ako pravdivý a druhý ako nepravdivý. Zrazu sa zdá, že obidva príbehy, a ešte mnohé ďalšie, sa budú musieť prijať a rešpektovať súbežne, bez toho, aby jeden z nich triumfoval nad ostatnými. A tak vás táto výstava žiada, aby ste si vypočuli rôzne naratívy a dali im priestor, ktorý potrebujú. Či je možné tak robiť aj mimo výstavného priestoru, je úplne iná otázka.

JK

A HALL

→ vstup z prvého poschodia budovy

PUTUJÚCE:

- björnsonova & Lucia Kvočáková, Lucie Mičíková, Nik Timková, Zuzana Žabková, *Snake*, (zo série *Harvested Darkness*), objekt, mäkká socha, 2018
- Katrina Dascher, *Sister Siren* (Silver-Grey, Lila, Red, White, Blue), betón, umelé vlasy, akrylové sklo, mosadz, 2022 (séria objektov v priestore) So súhlasom umelca a Georg Kargl Fine Arts
- Isadora Neves Marques, *YWY, The Android*, video, zvuk, 7'40", 2017
- Gregor Petrikovic, *Sincerely, Victor Pike*, generatívny pohyblivý obraz, hlasový záznam, 15', 2023 So súhlasom umelca a Georg Kargl Fine Arts
- Agnieszka Polska, *I am the Mounth II*, HD animácia, 6'10", 2014
- Natália Sýkorová, *plants littering, eels swelling...*, inštalácia, kostýmy a scénografia: Frederik Britzlmair, 2023

UKOTVENÉ:

- björnsonova & Tamara Antonijević, Lucia Kvočáková, Lucie Mičíková, Tanja Šijivar, Nik Timková, Zuzana Žabková, *13th card: I woke up like this*, inštalácia/farbiaca stanica, 2022
- András Cséfalvay, *Cosmogony 1: self-similarity of models*, 2-kanálová videoinštalácia, 2023
- Katrina Daschner, *Vagina dentata*, hliník (laserový rez), 2022 So súhlasom umelca a Georg Kargl Fine Arts
- Gideon Horváth, *Vase of Virulence and its Offspring*, včelí vosk, porcelán, kovová konštrukcia, 2023
- Ursula Mayer, *they all fall*, odtlačky rastlín na hodvábe, séria šiestich, 2023
- Wendelien van Oldenborgh, *of girls*, jednonábovová filmová inštalácia s titulkami, 40', 2022
- Maruša Sagadin, *Terra Cotta, Panna Cotta with Lipstick Building*, drevo, betón, kov, farba, 2016 So súhlasom umelca; Christine König Galerie, Viedeň; Syndicate, Kolín nad Rýnom
- Maruša Sagadin, *Tschumi Alumni (Pink-Yellow)*, drevo, betón, farba, 2015 So súhlasom umelca a Christine König Galerie, Viedeň
- Maruša Sagadin, *Tschumi Alumni (Pink-Orange)*, drevo, betón, farba, 2015 So súhlasom umelca a Christine König Galerie, Viedeň
- Maruša Sagadin, *Tschumi Alumni (Orange/White-Green/Black)*, drevo, betón, farba, 2015 So súhlasom umelca a Christine König Galerie, Viedeň
- Maruša Sagadin, *Tschumi Alumni (White-Grey)*, drevo, farba, betón, 2015 So súhlasom umelca a Christine König Galerie, Viedeň
- Maruša Sagadin, *Tschumi Alumni (Black-Green)*, drevo, farba, betón, 2015 So súhlasom umelca a Christine König Galerie, Viedeň
- Maruša Sagadin, *Schlechte Laune ohne Kiosk und Küche (Bad Mood Without a Kiosk and Kitchen) (Romana)*, drevo, farba, 2020 So súhlasom umelca a Christine König Galerie, Viedeň
- Maruša Sagadin, *Zehn Zähne (Ten teeth) (Marička)*, betón, drevo, pigment, farba, 2020 So súhlasom umelca a Christine König Galerie, Viedeň
- Maruša Sagadin, *Mit Händen und Füßen sprechen (Speaking with Hands and Feet) (Marička)*, betón, drevo, pigment, farba, 2019 So súhlasom umelca a Christine König Galerie, Viedeň
- Maruša Sagadin, *Schlechte Laune ohne Kiosk und Küche (Bad Mood Without a Kiosk and Kitchen) (Juliana with Capitals)*, betón, drevo, pigment, farba, 2020 So súhlasom umelca a Christine König Galerie, Viedeň
- Maruša Sagadin, *Schnelle Beine (Fast Legs) (Marjetka)*, betón, drevo, pigment, farba, 2019 So súhlasom umelca a Christine König Galerie, Viedeň
- Selma Selman, *No Space*, virtual reality performance, 360 video, 5'42", 2019
- Transformella malor ikeae (fed and cared for by JP Raether), *Reprodiagrammar*, QR kód, AR rozhranie, 2023
- Valentína Janů, *Under Head I & II*, nehrdzavejúca oceľ, čerešňová kôstka, sklo, textil, vatelín, drevo, preglejka, 2023

Umelkyne* Umelci:

BJÖRNSONOVA & TAMARA ANTONIJEVIĆ, LUCIA KVOČÁKOVÁ, LUCIE MIČÍKOVÁ, NIK TIMKOVÁ, ZUZANA ŽABKOVÁ
Healed from 2015

Premenlivému subjektu a kolektívu björnsonova sa po-darilo veľmi presvedčivo vyzdvihnúť naše najjemnejšie stránky a zároveň otvorene hovoriť o radikálnych kro-koch potrebných na dosiahnutie skutočnej zmeny pre lepšie a ohľaduplnejšie životné prostredie a spoločnú existenciu. Zvädzajú naše intímne myšlienky, upokojujú obavy, budujú cesty, sprostredkávajú dievčenskost, hrajú nostalgické melódie, čarujú, veria v zárazy a skladajú soundtrack k svojmu vlastnému obrazu. Vďaka pripravovanému slovníku opäť spriehladnia závoj medzi hmotným a mystickým a pozývajú vás, aby ste sa k nim pridali pri hľadaní odpovedí na otázky o minulosti, prítomnosti, budúcnosti, láske, prehre, víťazstve, peniazoch, domove, cestovaní a všetkom, po čom vaše srdce túži. Na tejto ceste sa budeme vracaf k textom a jazyku, ktoré pripisujeme neľudským entitám, objektom a bytostiam, aktívaným prostred-níctvom slovníka kombinujúceho autofikciu, výskum, citáty a zábavné fakty, sprostredkované kolektívom björnsonova a jeho partnermi. Slovník bude okrem magických príbehov, anekdot a spovedí fungovať aj ako vešteký nástroj Tamary Antonijević, Lucie Kvočákovej, Lucie Mičíkovej, Nik Timkovej a Zuzany Žabkovej, ktoré nás budú sprevádzať pri hľadaní odpovedí na jeho stránkach. Tentoraz si privedú aj špeciálneho hosťa, ktorého spoločným úsilím oživíme v šťastny piatkový večer. Dovtedy bude karta číslo 13 rozdelená, neak-tívna a bude sa ponúkať ako priestor na stretávanie, tiché posedenie, vyfarbovanie, kreslenie, mapovanie mysle, skúmanie, strácanie sa a komunikáciu. Kolektív björnsonova vás pozýva, aby ste sa podieľali na oživení tejto karty, ktorá predstavuje tých, ktorí sa pozvali sami, ktorých meno chýba na stole s menami hostí, ktorá žije na poschodí vynechanom z hotelových výťahov, smrť – ktorá predpovedá nadchádzajúce zmeny.

ANDRÁS CSÉFALVAY
„Z hlĺby skúsenosti sa vynorilo zviera. Ďalší cyklus konformity. Veľká medúza s tisícami miliónov ramien. Sfhajuje sa a máva chápadlami. Jej šírka bola priesto-rom. Jeho ramená: časom.“

András Cséfalvay sa vo svojom novom diele pre výstavu *...and the lived...* zaoberá nekonečným, večným žánrom mýtov o pôvode. Keďže na Zemi alebo na internete sa za celú históriu pohybovalo mnoho kultúr alebo konšpiračných buniek, máme omnoho viac mýtov o pôvode. Rituálne obety, zostupy z neba, vraždy, starí bradatí muži, ktorí zapínajú svetlo, veľké tresky, časopriestorové kontinúa, matrice, mimozemšťania; v podstate celá tá povestná predstava o vede, viere a fantázii. Cséfalvay ako rozprávač evokuje personi-fikované Higgsovo pole, energetické pole, o ktorom sa predpokladá, že existuje v každej oblasti vesmíru. A kozmická medúza je ako základny prvok existencie, ako prvotný hýbateľ, ako tvar všetkých vecí, ako prvá forma, z ktorej bolo všetko stvorené a vytvorené na jej obraz. Dvojkanálové video doslova vysiela svoje posol-stvo z modelu satelitnej antény v hlbokom vesmíre na pozadí plyného času kdesi vo vzdialených končinách galaxie. Po príbehu rozprávača nasleduje rozhovor medzi tvorcom a jeho stvorením. JK

KATRINA DASCHNER
Rozprávanie príbehov Katriny Daschner je priamoči-are, ale nádhorne diverzifikujúce, plynulo sa vyvíja a srdčne objíma, pričom skúma nekonečné bohatstvo queer a feministických životov a ich potenciál pre poli-tickú činnosť. Multimedálna prax autorky zahŕňa per-formancie, spev, sochárstvo, kresbu, koláž, vyšívanie, háčkovanie a v neposlednom rade film. Dielo vzniklo v čase, keď priestory umeleckých akadémií a inštitúcií vo Viedni okupovali tradičné médiá ľahké a sochy, čo viedlo Daschner a komunitu jej queer rovesníkov/rovesníčok, priateľov/priateľok a kolegov/kolegýň k testovaniu hraníc iných typov priestorov, verejných priestorov, barov, klubov alebo divadla burlesky. Niet divu, že trblietavá okázalosť, ktorú využíva počas celej svojej doterajšej praxe, je sebavedomou, radost-nou okázalosťou, ktorá prekonáva nudnú normatívitu heteropatriarchátu.

Tvorba Katriny Daschner vždy vychádzala z komunity, angažovanosti, prívetivosti a dialógu, umožňovala cennú starostlivosť o jej queerfeministické súčasničky a prístupovala k príbuzenstvu nielen ako k modelu politickej odporu, ale aj jednoducho ako k životu. Také sú autorkine diela na výstave – aj keď aktívne nevystupujú, ponúkajú performatívne akcie prostred-níctvom jednoducheého aktu prítomnosti. Do hlavnej výstavnej siene, na hlavné pódium, sa vstupuje cez dielo Katriny Daschner *Vagina dentata*, večný symbol strachu zo ženských tiel, spojený so strachom z kastrá-cie cis mužov, ktorý Freud a neskorší psychoanalytici chápali ako prejav sebuzachovy.

V tomto prípade sa niet čoho báť, naopak, pre-chádzanie cez ozubenú vagínu je chápané ako forma posilnenia, ako spôsob uznania kolektívnej jednoty a inkluzívnej povahy autorkinej tvorby. Keď sa zmyslom návštevníka či návštevníčky otvorí hlavný priestor, výber divadelných prvkov poskytuje stavebné bloky pre rôzne typy perormancií organizovaných inými umelcami; tieto prvky sú návrhom Daschner pre každého z nich, ponukou, ktorú môžu aktivovať, negovať, použiť alebo ignorovať. Svedkami celej tejto horlivosti je päť stíhlych, podlhovastých objektov, zavesených v priestore, hoci stále spútaných gravitáciou, priťahovaných k zemi vlastnou váhou, odolávajúcich tlaku akéhokoľvek potenciálneho útľaku. Ide o päť sestier, päť kamarátok, päť sírén. „Sister Sirens“. Nemusia to byť nevyhnutne sírényz z antických mýtov, aj keď ich postoje sú odtiaľ prevzaté. Sú to telá sesterských vzávkov, oslobodené, ale neustále bojujúce, na nekonečnej ceste vzdoru voči patriarchátu. JK

GIDEON HORVÁTH
V žilách objektov a sóch Gideona Horvátha prúdi neodmysliteľné a nesporné teplo. Napriek tomu sú nútené neustále popierať svoju základnú, existenčnú a esenciálnu hrejivosť, aby zostali chladné, zachovali si formu a prekonalí prirodzenú tendenciu topiť sa, tiecť a meniť tvary. Horváth si vybral veľkí vosk pre jeho existenciu v stave neustáleho napätia medzi pevným a úplne tekutým. Táto binárnosť modelovaných a skvapalnených foriem, všetko na skále niekde medzi nimi, sa premieta do rozporuplnej podstaty queer viditeľnosti a neviditeľnosti, medzi bezpečím a nebezpečenstvom. Najmä kvôli tomu, že Horváth žije a pracuje v Maďarsku, kde sa queer životy priamo stávajú terčom oficiálnej štátnej reprezentácie a jeho vlastné diela sú pravidelne cenzurované. Mimikry

a chameleónske vlastnosti sú preto prirodzenými prvkami jeho diela. Starostlivo vykonštruovaný obraz normalnosti, reálnosť takmer ako na tanečnom bále, sa stáva každodenným brnením, nástrojom odporu a prežitia. Horváth si osvojuje prepracovanú metafo-ry a analógie ku queer existencii, ktoré odkazujú na staroveké mytológie alebo jazyk umelecko-historického kánonu. Využívanie existujúcich príbehov a ich pret-váranie cez queer optiku alebo objavovanie ich pôvod-nej prítomnosti napriek historicky vymazanému queer princípu je ďalším nástrojom odporu a zároveň mátie útlak manévrovaním na okraji viditeľnosti prostredníct-vom kódov dešifrovateľných na základe potreby vedieť. JK

TINA HREVUŠOVÁ
Ludské bábätka sú v prvých hodinách, dňoch a týždňoch najbezmocnejšie. V porovnaní s inými dru-hmi je ich udržanie pri živote a vývoj odkázaný výlučne na starostlivosť iných. Mláďatá iných cicavcov sa dokážu postaviť na nohy už vo svojich prvých hodinách. Niektoré vtáčie matky vyltáčajú novorodencov z hniez-da skôr, ako sú pripravení lietať, aby boli v bezpečí, pretože hniezda plné bezbranných mláďat sú ľahkou korisťou, ale zároveň ako test, či je novorodenc pripraveny na svet a dokáže stelesniť svoju pred-pokladanú rolu.

Narodenie sa považuje za prvú traumu, ktorá je pot-lačená, zabudnutá a prijímaná ako nutné zlo. Príbeh narodenia sa nikdy nedá vyrozprávať z pohľadu prvej osoby.

Okridlený tvor po pôrode tlačí blanitý vak. Rodiaci tvor sa rozhodol, že nastal správny okamih nechať prírode voľný priebeh v podobe takmer nábožného odovzdania sa procesu, nad ktorým má len malú kontrolu. Miestnosť sa naplní hustotou a vaša pokožka ostane takmer lepkavá na dotyk, ako sa slizká membrána valí po neurodnom teréne; vizuálny vnem stačí na to, aby ste cítili pach hlienu. Pri prvých krokoch v úplne novom svete vám nepomáha intuícia. Tinina perormancia je odou na zabudnutú okamih, ktorý uviazol v časovom vákuu a pomaly sa pred nami rozvíja, príbeh, ktorý sa odchyľuje od toho, čo poznáme. JR

VALENTÝNA JANŮ
Valentýna Janů sa vo svojej tvorbe neustále snaží o happyend v štyle romantickej komédie 90. rokov, so zlatým západom slnka v pozadí.

Kvôli prekážkam a nebezpečenstváme neskorého kapitalizmu a bolestnej navíete ranej éry nášho novo-vzniknutého digitálneho života je však tento sladký cieľ sotva dosiahnuteľný. Preto sa nám snaží pomôcť zadefinovať navigačné body pre našu cestu cez vriace vody priesečníka medzi traumou mileniálou a generá-cie Z. Mala by byť nastávajúca klimatická katastrofa, ktorá sa skrýva za rohom, hlavnou hnacou silou tejto generácie, alebo sa treba naliehavejšie sústrediť na vnútornú prácu a zistiť, kto sme, aby sme dokázali bojovať deň za dňom? Alebo nás existenciálna úzkosť núti zvládať oboje súčasne?

To ja asi najpravdepodobnejšie, a to ešte nie je všetko. Valentýna je tanečnica, ale aj filmárka a performerka, ktorá dokáže premeniť miestnosť na snovu krajiny plynulo kvapkajúcich vankúšov, kde slová lietajú okolo vášho transformujúceho sa tela a je len na vás, či ich zachytíte, alebo nie. Je posadnutá jazykom, ale nielen tým, ktorý umožňuje verbálne či textové vyjadrenie. Jej najnovšia perormancia s výstíženým názvom *Snap*, ktorá uzavrie výstavu, ponúka náhľad do takéhoto jazyka, jazyka gest, pohybu, mimiky a expresívne kódovaných módnych štýlov. Už neexistujú žiadne žán-rové rozdiely (ani genderové, ak vám napadlo podobné slovo), ale ich hranice žijú hlboko zakorenené s úplnou jasnosťou niekde v našej šedej kôre alebo možno skôr v našich žilách. Čo je to pohyb? Ako ho rozpoznávame, analyzujeme, rodovo charakterizujeme a priradujeme ku kategórii? A ako sa oslobodzujeme? Kedy sa pohyb stáva takou neoddeliteľnou súčasťou vášho tela, že pretvára vašu identitu? Ide o starostlivo pripravenú choreografiu situácie. Artikulovaný odkaz vyslovený pohybom. Je tu okázalosť a divadlo, o ktorých nám kedysi hovorili, že sú len nástrojom kapitalistického útľaku. Ale nie, drahá moja, už nie, tieto hyper-fem pohyby sú sakra emancipačné, a spalujú patriarchálny pohľad do tla. Chyba, chyba, hýb sa. Nap. JK

TEUTA JONUZI A DARIA LYTVYENKO
V jemnom súboji sa dve telá tlačia, ťahajú, podopierajú, nesú, navzájom sa zľahka ukládajú; je v tom veľa dôvery a veľmi málo odporu, neistota vychádza zvnútra. Daria a Teuta si navzájom pomáhajú stúpať aj klesať a zaistu-jú bezpečne pristátie končatin. Fyzické, takmer tanečné predstavenie je napriek tomu emocionálne nabité, vyvoláva pocity odovzdanosti, kamarátstva a dôvery. Opakovaným pohybom smerom nadol umelkyne zdorazňujú a pohrávajú sa s rytmick-ou povahou kolapsu, po ktorom nasleduje akcia, ako náznak prestavby, pričom schodisko sa im stáva javiskom.

Kreslenie tvarov okolo končatin v medzilhrách, ktoré sa spočiatku zdá byť detinské, ale teraz pripomína skôr foreznú prax mapovania tela. Hoci sa perormancia Darie a Teuty touto témou priamo nezaoberať, príslušné asociácie vyvoláva doba, v ktorej žijeme. Perormancia je napriek tomu príbehom o partnerstve a poddajnosti, dve umelkyne si neverbálne komunikujú svoje hranice, podporujú sa fyzicky aj emocionálne, potkávajú sa a padajú, ale vždy sa navzájom zdvíhnú. JR

URSULA MAYER
„Čo z nás prežije,“ konštatuje jedno z posledných diel Ursuly Mayer v digitálnom texte. Tento odkaz stiera hranicu medzi otázkou a konštatovaním a odráža autorkino skúmanie nepoznatelných, neuchopiteľných, špekulatívnych a prchavých aspektov existencie. Tieto záhadné prvky formujú minulé udalosti aj budúce možnosti, pričom sa rozmazávajú hranice medzi tým, čo bolo vopred určené, a tým, čo ešte treba odhaliť. Zameranie Ursuly Mayer na fluiditu rodu sa prirodzene rozširuje na skúmanie iných ako ľudských foriem života a interakcií. Či už ide o život rastlín alebo umelú inteligenciu, či už sa nachádza v oblasti teoretickej kvantovej fyziky alebo sci-fi a fantasy.

Jej avatari sú strážcami poznania a nakoniec odhalia, že poklady, ktoré chránia, sú roztrúsené všade naokolo. Jej trvalým cieľom je vykolíajť prevládajúci dominantný antropocentrický príbeh a otvoriť nekonečné možnosti posthumálneho. Vychádzajúc z existujúcej imaginácie, ktorú sformulovali autori ako Donna Haraway, Paul B. Preciado alebo Octavia Butler, Ursula Mayer pokračuje

v skúmaní trajektórií medzi vedou a mytológiou, pričom umožňuje, aby jedna formovala a obohacovala druhú, pričom využíva mýtus na riešenie vedeckých poznatkov a naopak. Vo svojom najnovšom diele *Parliament of Plants*, ktoré po prvýkrát predstavuje na výstave *...and they lived...*, autorka spája starobylé techniky farbenia látok s výskumom inteligencie rastlín, organizačných štruktúr a imaginárnych spoločností, ktoré zostávajú mimo ľudského chápania. JK

ISADORA NEVES MARQUES
Android YWY, zamestnaný v brazílskom poľno-hospodárstve, nás pozýva vypočuť si úprimný rozhovor s geneticky modifikovanými plodinami kukurice. Ako poslucháči vyplňame prázdne miesta v konverzácii, ktoré vznikli, pretože druhý hlas nie je počuť. Prostredie je príznačne analógové a organické, hoci sa odohráva v súčasnosti a budúcnosti, čo ponúka blízkosť a odstup zároveň. Zdá sa, že Isadora má schopnosť manipulovať s vnímaním času ako nikto iný, čo potvrdzujú aj jej ďalšie diela. Divákovi umožňuje cítiť sa ako pozorova-ateľ vo vzdialenej budúcnosti, s pocitom nostalgie za časom, ktorý nás ako ľudský druh ešte len čaká. Toto časové vákuum, do ktorého nás Isadora privádza, je dokonalou špekulatívnu mapou na cestu k mnohým keby, možnostiam a skutočnostiam, ktoré by mohli existovať, prípadne tu boli po celý čas bez toho, aby boli povšimnuté.

Časový kaleidoskop je v tomto príbehu veľmi nenápad-ná kvézitva, ale napriek tomu veľmi silná. Potenciálny odstup nám umožňuje uvažovať o zanedbateľných veciach, vcítiť sa do GMO plodín, nakrmiť androida v nás. V týchto chvíľach blízkosti sa pracovník na poli a plodiny zapájajú do rozhovorov o plodnosti, telesných práchach, reprodukcii, mutáciách, práci, monokultúrach a transgénnych rastlinách, čím sa otvára úplne nová cesta imaginácie. JR

WENDELJEN VAN OLDENBORGH
Wendelien van Oldenborgh je majsterka rozprávačka. Nielen preto, že jej filmové diela obsahujú rôzne prelínajúce sa alebo paralelne plynuce príbehy, ale aj pre jej záujem o rozklad zaužívaných kánonov histórie. Autorka sa s takmer archeologickou precíznosťou zameriava na odkryvanie dávno stratených prvkov našej kolektívnej pamäti a imaginácie a opätovne ich začleňuje do plynulého dialógu s najaktuálne-jšími problémami a naliehavými sociálno-politickými témami. Jej zámery sú v plnej miere feministické. Výskum, ktorý zároveň funguje ako procesom riadená kompozícia dočasných komunití, súvisí s danou témou. Zameriava sa na ženské postavy marginalizované v dominantnom historickom príbehu. Žena stratená a zatienená hlavnými hrdinami heteropatriarchálneho príbehu. Každý účastník filmov Wendelien van Olden-borgh je starostlivo zakomponovaný do výslednej siete vzťahov a prepojených príbehov; táto pracovná metóda sa aktívne podieľa na vývoji scenára, na prierezovo formulovanom výskume. Jednou z postáv autorkinej tvorby je architektúra, často kanonická, modernistická architektúra so všetkými jej neoddeliteľnými základ-nými snami a víziami lepšej budúcnosti, ale aj zlyha-niami a dezilúziami. Postavy vo filmoch sa pohybujú okolo svojich konfliktných osudov, naprieč nimi a v ich vnútri, analyzujú ich a spájajú očakávania svojej éry so súčasným stavom vecí.

V jej najnovšom filme uvedenom na výstave *...and they lived...* pod názvom *of girls* (o dievčatách) sa dej odohráva v tokijskom dome, ktorý v prvej polovici 20. storočia navrhla a obývala japonská spisovateľka Fumiko Hajaši.

Hajaši sa preslávila ako autorka čiastočne autobi-ografických románov a poézie, v ktorých otvorene vyjadrovala zmysel pre triednu solidaritu a sexuálnu tužbu. Počas svetových vojen ju cisárska armáda a japonské noviny, pre ktoré pracovala, posielali na okupované územia a do kolonizovaných krajín, okrem iného aj do Indonézie. Hajaši prinášala z týchto ciest rozsiahle reportáže. Druhou hlavnou hrdinkou je Juriko Miyamoto, takisto spisovateľka, ktorej život spája s Hajaši nielen politické presvedčenie, ale aj zdanlivo náhodná skutočnosť, že obe zomreli v tom istom roku 1951. Na Miyamoto sa spomína pre politickú prísnošť jej písania, v ktorom presadzovala myšlienky sociálnej rovnosti a oslobodenia žien. Keďže sa narodila do privilégiovaného prostredia, využila dostupné prostriedky na cestovanie, bola dvakrát vydatá a dlhodobo otvorené žila v lesbickom vzťahu.

Príbehy týchto žien si medzi sebou rozpráva a preberá medzigeneračná skupina ľudí v Tokiu a dáva ich život, prácu, odkaz a verejnú pamäť do kontextu dnešných zápasov o rod, politiku a lásku.

Film sa premieta v špeciálne navrhnutom pros-tredí, ktoré odkazuje na domácu architektúru Hajaši a sponchyňuje vzťah medzi úlohou textu a obrazu vo svetle viacjazyčného charakteru filmu. JK

GREGOR PETRIKOVIC
Nové dielo Gregora Petrikovica pre výstavu *...and they lived...* sa zameriava na komunitu. Odlišnú, mnohotvár-nu, geograficky a chronologicky rôznorodú a rozmanitú komunitu. Komunitu queer ľudí, ale nielen ich. Napodiv ide o „queer“ spoločenstvo aj v pôvodnom zmysle slova, teda „zvláštne“, pretože títo ľudia sa v skutočnosti nikdy nestretli ani v čase, ani v priestore, iba v Gregorovej pamäti či rozšírenej pamäti, ale o tom neskôr. Čo tvoří komunitu? Ako je orámovaná a sfor-movaná? A či je najdôležitejšie, ako sa udržiava a ako sa o ňu starajú?

Gregorova tvorba je dôkladne poučená históriou a jazykom ranej kinematografie, fotografie 20. storočia a automatickým písaním.

Ale čo je to história a ako s ňou môžeme pracovať? V tomto prípade nie sú ani tak dôležité udalosti, ktoré stoja za vyrozprávaným príbehom, čo nazývame históriou, ako spôsob, akým ich spätne vnímame, a to nielen cez optiku osobnej subjektivity, ale aj cez kolek-tívnu predstavu toho, čo vnímame ako historický kánon. Gregor používa odkazy na takéto príbehy z histórie prostredníctvom estetiky alebo médií a technológií daného obdobia, pričom kombinuje vizuálne predstavy, ktoré si spájaje s určitým obdobím, žánrom alebo trendom.

Pokiaľ je tu jazykom kinematografia, performativita dodáva obsah.

Gregor pozýva rôzne telesá do dialógu prostredníct-vom fyzickej kompozície foriem, pohybov, gest a mani-erov, pričom ich necháva jednoducho existovať v rámci filmu a zároveň prekonáva jeho formálne hranice.

V jeho novom diele zohráva hlavnú úlohu mnohopočet-nosť hlasov, hlasov tejto podivne pomätenej komunity, ktoré sa prejavujú len prostredníctvom samotného Gregora. Gregor začal zbierať zvukové nahrávky rozhovorov s priateľmi, partnermi alebo kamarátmi v roku 2016; odvtedy vytvoril rozsiahly archív rozhovo-rov, monológov a jednoduchých hlasových poznámok rôznych postáv. Chcel si zachovať spomienku na tieto konkrétne momenty neporušenú a zastaviť proces degradácie a subjektivizácie svojich spomienok. Nevyužívalo to zbytočnú nostalgiju ani nebola potrebná technická zdatnosť, používalo sa základné vybavenie a stačili hlasové poznámky na iPhone.

S týmto narastajúcim obsahom prišla nevyhnutná otázka, ako to všetko usporiadať. Pre výstavu *...and they lived...* sa Gregor prvýkrát pokúša systematizovať a kurátorsky spracovať svoj archív, pričom využíva strojevo učenie a generatívne algoritmy na prenos osobných spomienok do súboru abstraktných obrazov a viackanálovej zvukovej stopy. Je pozoruhodné, že Gregor uvažuje o svojom archive vo vzťahu k dielam Diany Taylor ako o „repertoári“, ktorý v tomto prípade vymáha pozíciu diela v priestore, orientuje alebo dez-orientuje návštevníka, keď prechádza výstavou. JK

AGNIESZKA POLSKA
Tvorbu Agnieszky Polsky silne ovplyvňuje skúsenosť dospievania vo východnej Európe po roku 1989, keď prechádzala neistým terénom bolestivej transformácie na regionálnu variáciu kapitalizmu v turbo štýle. Ako svedkyňa neustále prebiehajúcej reinterpretácie dejín a formulovania nových príbehov a základných mytov pre rozvíjajúci sa politický systém, ktorý sa snaží zrk-adliť svoj pôvodný západný vzor, je umelkyňa obzvlášť citlivá na to, akým smerom sa dejiny uberajú a ako sa formujú v reálnom čase.

Zameranie na históriu a pamäť, ale aj na archív, ktorý umelkyňa chápe ako živý organizmus podliehajúci neustálym zmenám, formuje základ jej tvorby, vy-jadrený najmä prostredníctvom médií filmu, inštalácie a objektu. Výstava *...and they lived...* uvádza krátke video pod názvom *I’m the Mouth II* (Ja som ústa II) (2014), v ktorom animované, spoločne ponorené pery opisujú, ako sa slová v podobe zvukových vln šíria priestorom a telami divákov. Video má takmer hĺbku ASMR (autonómna senzorická meridiánová odpoveď). Jeho hypnotické vlastnosti posúvajú diváka alebo skôr poslucháča mimo sféry vyznamov a ukazujú, aké krehké a plastické môžu byť slová, významy, spomienky a osudy. JK

MARUŠA SAGADIN
Maruša Sagadin osídľuje priestor galérie rozmanitou skupinou postáv.

Môže ísť o divákov, ktorí meškajú na perormanciu, ale-o rodiných príslušníkov niektorého z umelcov, ktorí sa prišli pozrieť na zvláštne remeslo svojho príbuzného, alebo štátni úradníci, ktorí sa snažia zorientovať v priestorovom a konceptuálnom bludisku umeleckej inštitúcie. Podľa istého názoru by mohli súvisieť s Le Corbusierovým Modulorum, antropometrickou mierkou ľudského tela vo vzťahu k jeho okoliu, podľa tradície Da Vinciho Vitruvia. Ale keďže Vitruvius aj Modulor boli v skutočnosti staromodní, egocentrickí muži, zdá sa vhodnejšie hovoriť o rôznych entitách, či už sú to ženy, alebo jednoducho ľudia.

Vizuálny jazyk Maruše Sagadin čerpá z poznatkov postmoderného umenia a architektúry; jej objekty a sochy často žijú skôr vonku ako v priestoroch múzea alebo galérie. Vďaka svojim materiálovým vlastnostiam môžu voľne manévrovať medzi interiérom a exteriérom podľa svojho želania (a, samozrejme, podľa pred-stáv umelkyne, ich stvoriteľky). Modulárny charakter jednotlivých diel vytvára dojem náhodne poskladanej skladačky, kde sú jednotlivé dielky a farby usporiadané podľa záhadnej logiky. Pri bližšom pohľade divák’čka rozpoznáva vzory a tvary vynárajúce sa z abstraktného do konkrétneho znázornenia. Nie sú to však ani kačice, ani zdobené budy (ako by ich možno chcel kategori-zovať Robert Venturi; ak zamerá odkazovať na niekoho z tejto rodiny, treba sa zamerať skôr na Denise Scott Brown).

Ide o nástroje každodenného prežitia: topánky na mierne vysokom podpätku, rúž, šiltovka... nohy, ruky, pery... pohybujú sa, rozprávajú, bozkávajú, stoja, čakajú, nakláňajú sa, chodia, gestikulujú, padajú, skáču, topia sa, lietajú, flirtujú a zvädzajú sa navzájom, držia sa za ruky alebo si udržiujú odstup. Všetci sem prišli kvôli výstave, ale my sme prišli kvôli nim. JK

SELMA SELMAN
Selma Selman satiricky a presvedčivo využíva vlastné telo a hlas na maximalizáciu svojej schopnosti obsadiť priestor. Pomocou intuitívnej zručnosti pôsobiť ako väčšia, sa snaží zastrášiť svoje protivníky a nárokovat si pôdu, alebo v tomto prípade samotnú zemeguľu, ktorú zdieľame, čím kladie otázky nároku, vlastníct-va, migrácie a presunu. Opätovné privlastnenie si koloniálnej rétoriky, pokiaľ nie je priam genálne, je až bolestivo očividné a posmešne posilňujúce. Vysmieva sa nám, vyháňa nás von a upozorňuje naše malé úbohé ja, že nie sme vítaní, že v priestore, ktorý vyhlásila za svoj, jednoducho nie je pre naše bezvýznamné telá miesto. „Iš iš,“ syčí po bosniansky a ani nepotrebujeme preklad, pretože samotný zvuk dobre vystihuje zámer. Stelesnený tyran z záchvatoch hnevu hrá otrepané pesničky minulých skúseností a stretnutí, ktoré mnohí poznajú: cudzia autorita, príliš sebavedomý učenc, vrátnik, rasista, expanzionista, megaloman, ten, ktorý môže veľa stratiť, chamtivec, ktorý nikdy nemá dosť a vždy chce viac. Tento typ expozičnej terapie môže byť prospešný tým, že sa takéto zážitky opätovne osvojujú v prostredí, ktoré nie je škodlivé, bez toho, aby sa reprodukovala ďalšia trauma, čím sa odstráni zdroj traumy a oslabí sa jej sila. Hranie rolí a improvizácia sú silné nástroje. Selma ich využíva, aby upozornila na ťažko uchopiteľné problémy, na potenciálne zvládnutie vlastných skúseností a ich dôsledkov. JR

NATÁLIA SÝKOROVÁ
Štyria účinkujúci sa stretávajú po prvýkrát pred začiatkom akcie LARP (Live Action Role Play – hranie rolí naživo). Môžete sa k nim pridať alebo pozorovať ich cestu, ako vytvárajú partnerstvá medzi sebou a s pred-metmi nájdеныmi na svojej výprave, aby zvrátili kľatbu klimatickej katastrofy, ktorú zoslala zlá entita. Perfor-mancia *plants littering*, *eels swelling* (znečisťujúce rastliny, opúchajúce úhory) je adaptáciou pôvodného päťhodinového predstavenia podľa rovnakej scenára v inom prostredí a za iných okolností. Protagonisti sa napriek tomu zúčastňujú na sérii hier, cvičení a rozhovorov zahŕňajúcich rôzne cesty spoluúčasti

medzi ľudskými a nefudskými protagonistami, klímou a objektmi. Vyvolaný pocit je v určitom zmysle známy, a predsa mimosvetový, neistota umožňuje rozvíjať dej a rekvizity sa aktivujú magickým spôsobom, pričom dodávajú epickú fantasy taktiku, nasadenú na riešenie alebo nápravu súčasnej páčivej krízy nášho sveta. Performeri, ktorí sú v tomto prípade hlavnými účastníkmi akcie, dostávajú pokyny, návrhy a úlohy, ktoré majú splniť a ktoré sú prispôbené tak, aby im pomohli orientovať sa v tomto prostredí a nájsť alebo vytvoriť priaznivejšie klimatické podmienky. Počas tejto transformatívnej choreografie a zvukového zážitku, ktorý sa snaží vytvoriť príbeh kolektívneho prežitia, môžeme špekulovať o teleportovaní, legendách a mýtoch o kontaminácii, generatívnych príbehoch o tichu, mimozemskej pomoci, uzdravení, solidarite a príbuzenstve.

JR

EZRA ŠIMEK

Ezra Šimek nás zavedie do kráľičej nory queer internetu a vžije sa do pozície komentátora, aktivistu a pedagóga. Scéna ako pri „Ted Talk“ umožňuje rozprávačovi budovať a hrať sa s niekoľkými príbehmi a inkarnáciami, ktoré zahrňajú fyzické aj digitálne verzie seba samého. Ezra stavia na svojej skúsenosti s hľadaním miesta v spoločnosti ako queer osoba, čo môže byť samo osebe ťažké, najmä v čase veľkého záujmu o identitu bez hlbšieho pochopenia. Rozprávačským spôsobom, do ktorého zahrňa pôvabné meme aropriácie, bolestné pripomienky a intímne spovede, nás vedie na cestu sebakvetyovania, zvládania ťažkostí a vzdelávania; niektoré postupy, známe mnohým queer ľuďom, najmä tým, ktorí vyrastajú s internetom a sociálnymi médiami, a rušná premávka taktík strachu a podpory komunity, to všetko zmiešané dokopy. Toto dielo zaostruje na pretrvávajúce zákony proti trans ľuďom, ktoré vytvárajú právne prekážky v oblasti zdravotnej starostlivosti pre trans ľudí, čím sa ich život podobá bojisku, ale zároveň vyjadruje útechu, teplo a podporu. Príbehy, ktoré si vypočujete, nie sú len hlasmi zďaleka, ale zahrňajú mnohé z miestnych realít, agresíí a ťažkostí, ktoré človek musí prežívať, vysvetľovať a s ktorými sa denne stretáva. Vyvracaním krajnej pravicovej rétoriky a demagógie nás Ezra prezentovaním skutočných údajov vtáhuje tam a naspäť medzi pozície poslucháčov a známych empatov, ktorí sa snažia nájsť skupinové spôsoby zvládania problémov a existencie s našimi identitami.

JR

TRANSFORMELLA MALOR IKEAE

„REPRODIAGRAMMAR“

Transformella je umelá identita, ktorú žije a o ktorú sa stará umelec JP Raether. Spolu s identitami Protektorama, Schwarmwesen a mnohými ďalšími spleťajú sieť oslnivých a podvratných entít, ktoré evokujú postavy drag scény, ako aj šamanské postavy – každá s osobitým vzhľadom, slovníkom a programom. Transformella skúma biotechnické a sociálno-politické reprodukčné technológie. Spochybňuje normatívne reprodukčné modely, predstavuje si reprodukčnú budúcnosť mimo konceptu nukleárnej rodiny a vytvára prototypy formy príbuzenstva, ktoré sú založené skôr na podobnosti a queer povahe ako na naturalizme a esencializme. Hovorí o oplodnení in vitro, globálnom trhu s ľudskou reprodukciou, „reprealitou“ a nachádzajúcou „reprovolúciou“. Jedna z posledných Transformel, Transformella malor ikeae (Transformalor), sa vydáva do duchovného domova industriálnej a globalizovanej rodiny, jej svätyně a továrne – skupiny obchodov, ktoré sú usporiadané ako dômyselné labyrinty, roztrúsené po celej planéte, spriadajúce vzájomne prepojený sieťový systém dioramatických kabín životného štýlu. Svoje vlastné nadpozemské telo vkladá do niečoho, čo nazýva „lkealita“. V dôsledku toho je večne putujúcou entitou, pretože musí usilovne nasledovať svoj rekurzívny a algoritmický rituál, cez ktorý sa zjavuje v každej lokálnej lkealite. Jeden za druhým, až kým nenavštívi všetky globálne obchody – 433-krát. Prostredníctvom príbehov, anekdot, mýtov a teórií o reprovolúcii tam znovu vyzropráva známe skúsenosti s nakupovaním.

QR kód v Kunsthalle Bratislava otvára zmiešanú realitu obsahujúcu štyri schémy, ktoré prezentujú skutočné, potenciálne a špekulatívne reproarchitektúry. Tento jemný ornament QR môžete vnímať ako semienko – súčasť dátového tela Transformelly, kód so základnými inštrukciami o jej existencii a poslaní. Kmeňová bunka zasadená uprostred haly v budove Kunsthalle, v Bratislave, na Slovensku... čaká na potenciálnu komunitu, ktorá ju aktivuje v boji za zmenu represívnej klímy.

Cesty Transformelly do lkeality ukazujú, že potenciál pre odlišnú skutočnosť je už prítomný v spoločnej realite, tu a teraz. Budovanie odporu proti hegemonickému repronormalite je maximálne kritické v kontexte čoraz násilnejších útokov na reprodukčné práva a neheteronormatívne telá, identity a vzťahy. Drobná stopa, ktorú Transformella ponúka na tejto výstave a v tomto čase, obsahuje stavebné kamene alternatívneho príbehu, ktorý nám pomôže bojovať proti normatívnym príbehom formujúcim našu súčasnosť a znovu si predstaviť budúcnosť, do ktorej smerujeme.

TP

PROGRAM:

14.12.2024 štvrtok

19:00, A HALL, Tina Hrevušová, *The ballad of an invisible place that existed*, performance, s hosťom Anna Marie Mahdíková, hudba: Tina Hrevušová, Lenka Adamcová, 2023
19:00, Teuta Jonuzi & Daria Lytvynenko, *Down to the top*, performance, 2021

20.12.2023 streda

13:00 - 20:00 A HALL
Winter Market

14.1.2024 nedeľa

18:00, A HALL

Natália Sýkorová, *plants littering, eels swelling...*, performance x larp, dramaturgia: Adam Dragun, hostia: Teuta Jonuzi, Saro Gottstein, Kodiki, Juraj Bileny, kostýmy a scénografia: Frederik Britzlmair, hudba a zvukový dizajn: Lenka Adamcová, 2023

2.2.2024 utorok

18:00, A HALL, björnsonova & Tamara Antonijević, Lucia Kvočáková, Lucie Mičíková, Nik Timková, Zuzana Žabková, *Healed from 2015*, performance, 2021

14.2.2024 streda

19:00, A HALL, Ezra Šimek, *“No offense, but”* vol. 2, performatívna prednáška, 2023
19:30, A HALL, Valentýna Janú, *Snap*, performance, v spolupráci s: Monina Nevrlá & Zizoe Veselá, hudba od: NEW MAGIC MEDIA, 2022

KUNSTHALLE BRATISLAVA
TÍM:

Riaditeľ:
Jen Kratochvil

Kurátorka programov
pre verejnosť a PR:
Jelisaveta Rapaic

Kurátorka:
Lýdia Pribišová

Stážistka:
Lisa Achammer

Kurátori*ky:
Jen Kratochvil, Tjaša Pogačar,
Jelisaveta Rapaic

Mediátori*ky:
Celestína Minichová, Fanny
Pekarčíková, Michaela Badžgoňová,
Nikola Valková, Luboš Minich,
Michaela Hubalová

Program pre verejnosť:
Jelisaveta Rapaic

Manažérka produkcie a prevádzky:
Martina Kotlíriková

Produkcia:
Martina Kotlíriková

Manažér produkcie výstav:
Filip Krutek

Produkcia a inštalácia výstavy:
Filip Krutek, Alexander Alan Arce,
Lukáš Sobota, Lukáš Bičkoš, Juraj
Kadlečík, Marián Remeselník

Asistentka manažéra výstav:
Rebecca Kolenová

Preklad a korektúry:
Zuzana Jánska

Hlavná ekonómka:
Denisa Zlatá

KUNSTHALLE BRATISLAVA
Nám. SNP 12, 811 06
Bratislava

Korektúry anglického textu:
Ruth Novaczek

Asistentka:
Janette Flaškayová

Otváracie hodiny:
Pon-Ned:
12:00 – 15:00, 15:30 – 19:00
Uto: zatvorené

Korektúry slovenského textu:
Jana Vicenová

Personalista a mzdár:
Anton Švanda

Grafický dizajn:
Lukáš Kollár, Michaela Badžgoňová

Výkonný grafický dizajnér:
Lukáš Kollár

FACEBOOK,
INSTAGRAM, YOUTUBE
@Kunsthallebratislava

Zriaďovateľ

Mediálni partneri

